

muners Interesser i Øjeblikket byde dem at handle med dem. Derfor er jeg glad ved den ærede Ordførers Udtalelser om, at dette Forslag — hvad jeg for øvrigt ogsaa antog, da jeg saa det fremsat — omhandler ikke alene, hvad der staar trykt, men omfatter hele dette store Spørgsmaal, saaledes at vi kunne komme til at drøfte Sagen en Gang til. Jeg vil da haabe, at det Udvalg, der bliver nedsat om denne Sag, maa tage den Side af Sagen, som jeg her har fremhævet, under Overvejelse og arbejde henimod, at Alderdomsunderstøttelsen mere faar Lighed med en Pension for den gamle end nu, hvor den mere har Karakteren af Hjælp til den trængende. De gamle, hæderlige Arbejdere, som have brugt deres Kræfter i Samfundets Interesse, og som i den Tid, de have arbejdet, som en Følge af de herstende økonomiske Love, ikke have faaet mere for deres Arbejde end, hvad de have kunnet opholde Livet med i Øjeblikket — fra Haanden i Munden — disse gamle Folk, som have været med til at bygge Samfundet op, har Samfundet en Pligt til at behandle paa den staaromste og humaneste Maade. Men jeg tror ikke, at dette lader sig gøre, naar denne Sag vedbliver at være i Kommunens Haand; jeg tror kun, det lader sig gøre i det Tilfælde, at det bliver Samfundets Sag, at Staten tager Sagen i sin Haand.

Th. Larsen: Naar jeg har begæret Ordet, er det for at udtale en Tak til de ærede Forslagsstillere. Jeg tror, de have taget fat paa et Punkt, som det var nødvendigt, at vi kom til at beskæftige os lidt med, og jeg er aldeles enig med den ærede Ordfører i hans Motivering. Enhver, der ude omkring i Sogneraadene har haft noget at bestille med at praktisere Alderdomsunderstøttelsesloven, vil let have faaet Følelsen af, at Loven har store og væsentlige Mangler, at den kun i en aldeles utilstrækkelig Grad fyldestgør de Krav om Retfærdighed, som de gamle udslidte Folk kunne stille til Samfundet. Naar den ærede Ordfører udtalte, at vi absolut maatte stille hen imod, at vi fik mere faste Regler for Alderdomsunderstøttelsen, fik faste Takster, er jeg absolut enig med ham i hans Udtalelse. Naar han i øvrigt udtalte, at Baandene paa forskellige Maade slappes i Familierne ved, at Alderdomsunderstøttelsen ydes paa den Maade, Loven bestemmer, er dette ganske rigtigt; jeg kan nævne Tilfælde, hvor det næsten er en Brøde, Loven begaar, idet den kommer til at gribe ind endogsaa i Familielivet. Der har været Eksempler paa, i alt Fald kunde

jeg fremføre Eksempler paa, at der er blevet nægtet Alderdomsunderstøttelse til i øvrigt hæderlige og stræblomme Folk, som opfyldte alle de Betingelser, som Alderdomsunderstøttelsesloven kræver for at blive tagen i Betragtning, fordi de i begge de to Tilfælde, som jeg her tænker paa, havde en gift Datter, der boede hjemme i Huset hos dem, og det forekommer mig rigtig nok, at det er et temmelig stift Stykke, at Børn skulle bortrives fra Forældrene, for at disse kunne komme til at nyde godt af Alderdomsforørgelseslovens Bestemmelser. Jeg er derfor i høj Grad taknemlig mod de ærede Forslagsstillere, fordi de have bragt Sagen frem, og vil ogsaa haabe, at det Udvalg, der kommer til at behandle Sagen, ikke vil indskrænke sig til at behandle alene det specielle Punkt, som Forslagsstillerne have nævnt, men at vi maa faa Alderdomsunderstøttelsesloven revideret paa adskillige flere Punkter. Naar det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) udtalte, at netop det specielle Punkt, som Forslagsstillerens Lovforslag gælder, borttager den sidste Rest af Princippet Hjælp til Selvhjælp, kan jeg ikke rigtig forstaa denne Tanke. Sikkest er det nemlig, som jeg nævnte for, at enhver, der ude i Sogneraadene har været med til at praktisere Alderdomsforørgelseslovens Tanke, Gang efter Gang vil være kommen til at staa over for det Tilfælde, at den alleruvanskeligste Periode for Smaafolk, som kun have tomme Hænder og Skovl og Spade at tjene Jøden med, netop er de ti Aar, som Alderdomsforørgelsesloven bestemmer, at de skulle klare sig igennem. Det er ganske vist en smal Sag for et Par Arbejdsfolk, som kun have et eller kanske to Børn, at klare sig igennem saaledes, at de komme til at nyde godt af Alderdomsunderstøttelseslovens Bestemmelser; men hvor der er en Familie, der har 5—6 og tit 7—8 Børn, der bliver Forholdet noget ganske andet. Det er jo virkelig faktisk, at forskellige Steder ude paa Landet gives der Arbejdsfolk en Dagløn af 1 Krone og Kosten om Sommeren og 50 Dre og Kosten om Vinteren, hvilket jo kun bliver en Sum af mellem 10 og 15 Dre for hver Person af Familien at leve af, og for det samme Beløb skal Manden saa endda have sine Klæder. Men naar dette er Tilfældet, gad jeg virkelig spørge det ærede Medlem for Fredensborg, hvilket Krav til Selvhjælp han vil stille til Arbejdsfolk, der leve i saadanne Naar, at de skulle føde en Familie paa en halv Snes Medlemmer. Det er mig umuligt at begribe, hvilket yderligere Krav der kan stilles til Selvhjælp under saadanne Omstændigheder.